

אלניתים: אילן ווּס

מאפיינים:

אורכם נע בין סנטימטר אחד ל-10 סנטימטר. לאילניתיים צבעי הסואה - לרוב אפור, יrox וחום; והם ניזונים מחרקים. תוחלת חייהם מעל 20 שנה.

חלק ניכר מהמיןנים במשפחה חיים על גבי עצים (אלנות), ומכאן נוצר השם "אלנית" בעברית.

לפניהם הרבייה, הזכרים משתמשים בקולות חזקים של קרכורים על מנת לקרוא לנקבות. המיןנים במשפחה זו ידועים בדרכיהם המיוחדות בהן הם שומרים על ביציהם.

בניגוד לדעה העממית, ולדמיון לכארה, משפחת האילניתים שונה ממשפחת הצפרדעים מבחינה טקסונומית.

Hyla savignyi הוא אילנית מצויה הנציג היחיד של משפחת האילניתים الحي בישראל.

טריטון הפסים:

מבנה:

מגיע עד ל-10 מטר לארך של כ-12 ס"מ, בעוד אורך גופו של הנקבות גוף הזכרים ס"מ. צבעו של טריטון הפסים הוא חום אפור,cadma. צבע בטנים צהוב-כתום, ופס לבן (אשר העניק לטרייטון הפסים את שמו) משתרע לאורך גופם. בדרך כלל מוקף הפס ישנו כתם בהיר המזכיר בפסים שחוריים, ובאזור האזוניים.

התנהגות ותזונה:

במשך רוב ימות השנה טריטון הפסים נמצא מחוץ למים, על אדמה יבשה. ביציאתו הנפלט מעורו יוצר טריטון הפסים מעטה סביב גוף על ידי הקשחת ריר ממוקוי המים המעטה מבודד את הטרייטון מהסביבה, מונע מהטרייטון לאבד נזלים ועזר לו להסתגל לחיים על הקרקע. טריטון הפסים מסתתר בשעות היום בצל (נקיקים או תחת אבני) שימושה כחמייה טריטון הפסים נכנס למעין תרדמת קיץ ופעיל בלילה. במשך הקיץ החדש.

ニזונים מבני חיים זעירים. לקרה סוף הגדייה הם ניזונים בתחילת דרכם הראשונים אחרים. בימיהם כבוגרים אשר או השניים דוחים מטרף גדול יותר כמו זחלים הם לבגרות מינית. ומרכזיות חיים חי קרקע לאחר סוף גילולם הם ניזונים מחרקים מגיעים בגין שנים או שלוש, כאשר אורכם כשבועה סנטימטרים.

רבייה:

הגשימים הראשונים של אותה שנה, מתרחשת לאורך התקופה שבה גשמי היורה עונת מקווי מים זעירים (המקומיות) יוצרים שלוליות משתנה בהתאם לתכניות האקלים בהם. בעת בחגouis ושקעים طبيعيים. טריטוני הפסים נמשכים למקומות מים אלו ומזדווגים שבה שקו, מי הגשימים שוטפים את יציאת הטרייטונים ממסתורם ומרתדמת הקיץ המעטה הקשיה שהפרישו הטרייטונים לפני תרדמת הקיץ ומעוררים בתרייטונם. צבע הזכרים משתנה לאפור עם נקודות ירוקות ושחורות. השלת עור כרבולת קרומית ואפורה שעלייה פסים כהים מפתחת על גבם מקודקוד הראש עד לסוף זנבם (משמשת בתור קרום שחיה). באזור השוקיים ובצדאי אצבעות הגפיים האחוריות מפתחים קפלי עור, ואזור הביב תופת. גם אצל הנקבות מפתחת קרום שחיה (על הזנב

שהיא מייצרת (שאינו בלבד) והאזור האחורי של גופה תופה בעקבות נפחן של הביצים מופרות בשלב זה.

כאשר לטרייטון הפסים (זכר ונקבה כאחד) מתפתח קרום שחיה באזור הזנב, הוא מוכן ומקווי המים אשר הצטברו מן גשמי היורה, וכך מתחילה השלב להיכנס אל השלוליות האקוואטיליות (המיימי) בהיהם. גם בשלב זה הטרייטונים פעילי לילה בלבד, למעט מקרים מיוחדים כדוגמת יומם מעונן במיוודה. בשלב זה, הטרייטונים מתחילה לאכול בתכיפות גבוהה אשר איןן, מבשלב הקיום הקרקעי. אצל הנקבות האכילה מסייעת להפתחות השחלות מפותחות בשלב הקיום הקרקעי.

ולאחר מכן מתחילה תהליכי החיזור: הזכר נעמד מול הנקבה לפני רירה הנקבה וחוסם את דרכה, תוך כדיusch זבבו לשני הצדדים. לאחר מכן מפריש מלוטות הביב חומר ריח אשר מגרים את הנקבה. בשלב זה, הנקבה (במידה והחלטה נוגע בזבבו הכספי). הזכר מטיל על הקרקע להיענות לו) מתחילה לעקוב אחריו כשאפה לבנים הספרמטופור הוא בעצם גופו המכיל תיקי זרע. תיק זרע אשר נקרא ספרמטופור מצופים בשכבות ריר מוקשה הנדבק אל ביב הנקבה העוקבת אחרי הזכר. תא זרע חודרים לביב ומגיעים לתוך צינוריות הביצים, שם הם מפרים את הביצים. מכאן מובן כי בטרייטון הפסים הוא פנימי תהליך ההפריה.

והחיזור הקשור בקשר ישיר אל טמפרטורת הסביבה:

- הטריטונים אינם פעילים כלל של מתחת ל-10 מעלות צלזיוס בטמפרטורה.
- כאשר הטמפרטורה עולה על מעל ל-10 מעלות צלזיוס הטריטונים אוכלים אך עדין לא עוסקים בתהליכי חיזור ורבייה.
- כאשר הטמפרטורה עולה אל מעל ל-13 מעלות צלזיוס, פעילות החיזור מתחילה. אם הטמפרטורה נסekaת אל מעבר ל-15 מעלות צלזיוס, תהליך החיזור נמשך בצורה יוצאת דופן.
- כאשר הטמפרטורה עולה מעל ל-20 מעלות צלזיוס, כל הזכרים מסתלקים מן המים וחוזרים לשלב הקיום הקרקעי.
- הטמפרטורה המתאימה ביותר להטלה היא 18 מעלות צלזיוס. בשל הרגשות להבדלי טמפרטורה קטנים, תהליכי החיזור והרבייה מתרחשים במועדים שונים באזוריים גאוגרפיים שונים.

hbizim v hauberim (rasanim):

בקפלי עלייהם של לאחר ההפריה נקבע טרייטון הפסים מטילה בין חמישים למאהhbizim לאחר. (צמחי מים (hbizim נדקות לעלי הצמחים כך שהעוברם מוגנים מפני טרופים לאחר 2-3. מספר ימים כלhbiza מתארכת, כך שניכרת בכלhbiza צורתו של ראש שבועות בוקעותhbizim, ומכלhbiza יוצאה ראש צהבהב חסר גפיים, בעל שלושה חיזוניים בצד ראש. גודלו של הראשן בקיעה הוא מילימטרים ספורים זוגות זימים.

בימיו הראשונים של הראשון הוא פולט חומר דבק מבלוטות המצויות בקדמת עיניו. חומר רירי ודבק זה עוזר לראשן להידבק לעצמים וצמחים כדי למנוע שקיעה אל תוך הביצה (קרקעית מקווה המים או השולולית). רק לאחר כשישה שבועות הראשון מתהיל תחילת קדימות ורק לאחר מכן אחוריות. התפתחות הראשונים חדשניים (כל גלגולם), לאגד גפיים יכולה להימשך שלושה שבועות עד לשלהše חדשניים: ראשונים שגדלים בטמפרטורה של 18 מעלות צלזוס וסבירה בה קיימ שפע מזון מסיים את התפתחותם תוך 3 שבועות אך מגיעים לגודל של כ-30 מילימטרים בלבד, עקב קצב התיבשות מהיר של מקווה המאלץ אותם לצאת ליבשה מוקדם יחסית. סיכוייהם לשרוד את הקיץ קלושים לעומת ראשונים אשר גדלים במקומי מים גדולים המאפשרים תהליכי צמיחה ממושך, ואשר מגיעים לגודל של 50 מילימטר.

סרטנאים: סוסנים

בממלכה) במערכת פרוקי-רגליים הם הת-מערכת **Crustacea** (שם מדעי) סרטנאים הם מאופיינים בגוף המחולק לפרקם, שני. (בעלי חיים הטקסונומית שעברו התמחויות שונות (אכילה, תפיסה, הליכה, וגפיים דו-סעיפים זוגות מוחשיים יש. וכיתין קשיה המורכב מקרטיקולה שחיה, רבייה וחישה). הגוף מכוסה בשלד חיצוני גודלם נע מ- 0.25. המחולקים לשש מחלקות [1], יותר מ- 52,000 מינים של סרטנאים הסרטנים נפוצים בכל רחבי העולם בכלל. (סרטן עכבייש יפני) מיילימטר ועד לכמה מטרים לסרטנאים חשיבות אקולוגית ומסחרית רבה. ומיועטם ביבשה במים מתוקים, הימים רבים, בהם לווייתני מזיפות לבני חיים בהיותם מזון.

תיאור מספר מינימ לדוגמה:

סרטן החולות:

וניזון בעיקר מבלה את רוב זמנו בתוך חיים סרטן החולות גופו מכוסה שרירון קשה. קטנים המצוים בקרקעית הים ושiryri דגים פלנקטון, מזונות אשר מגן עליו מפני דגים גדולים, סרטנים אחרים ומהתמותות המהילות בהן הוא מתגורר. נשקו של הסרטן הוא זוג גפי הפה שלו - צבתות בעלות כח לפיתה רב. בעת התגוננות עומדת הסרטן על רגליו האחוריות ופותח את צבתותיו כדי לשווות לעצמו ממדים מבנה זה מקנה לסרטן. הסרטן ממוקמות בקצוותיהם של זוג מוחשיים עיני. גדולים יותר ראייה מרחבית / אופקית משופרת החזינה לציד כמו גם להtagוננות. הסרטן אינו מסוגל ללבת קדימה או אחורה אלא רק ימינה ושמאלת.

על חוף הים. מכיוון שהסרטן יכול לשחות זמן הסרטן מתרבה על ידי הטלת ביצים מוגבל מוחוץ למים, לאחר ההטלה נלכדים סרטנים רבים בבריכות מים הנוצרות בעת הבאה אשר בחסותו ימשיכו בדרך אל שם הם מנסים לשרווד עד לתקופת הגאות. השפל רק מעטות מהביצים שורדות והופכות לסרטן בוגר, משום שהסרטנים. קרקעית הים שרק בקעו צריים לעשות את המשען מן החוף אל נקי הסלע שבתוך הים, תוך התהמקות מטורפים ימיים.

את הסרטנים הנפוצים אפשר למצוא על הסלעים או בתוך החורים שבסלעים שבתוך הים בדרך כלל קרוב לחוף.

בלוטי ים:

הם סרטנים ישכבים המכוסים במעין קונכייה סיידנית הצמודה (זיפרגליים) בלוטי ים דו-מן המים. הפרטנים הם הרמאפרודיטיים למשך עליו הם יוושבים. את מזונם הם מסננים מינאים).

טהבית:

היא תהיה בקרקעות לחות וניזונה מركב. היא סרטן יבשתי בסדרה שווה-רגלאים הטהבית.

צפרדע הנחלים

הנהלים: פונדקאים

לשביר **Pelophylax bedriagae**. (שם מדעי) צפרדע הנחלים או צפרדע הביצה הצבודאים שבמשפחה צפרדעים בסוג היא מין, (Rana בסוג).

ומשקלת כ- 60 גרם. רגילה האחוריות גדולות בצורה אורך גופה מגיע ל- 15 סנטימטר משמעותית מהקדמיות. אצבעות הרגליים ארוכות ומחוברות בקרום שהייה. צבעה נוע מאפיין של צפרדע הנחלים הוא. יכול להופיע עם כתמים חומים, לצהוב בין יירוק היוטה "מחודדת", זאת מכיוון שהחרטום ארוך וצר. ברובית המקרים ישנים שני פסים בהירים מקצת הגוף ועד העיניים, אחד בכל ציוויל. לעיתים מופיעים פסים נוספים בצידי ונפוצה מצפון, הגוף בצהוב או בירוק. צפרדע זו היא האגדולה בצדדים ארץ ישראל תזונתה מורכבת בעיקר מחרקים. הארץ עד לגבולות הנגב.

הנקבות גדולות יותר מהזכרים. עונת הרבייה היא בקיץ, ונמשכת כמעט לכל אורכו. במהלך העונה ניתן לצפות אצל הזכרים באכבעות הפנימיות בכריות הצמדת שחרורת. קר考רי הרבייה מלאוים בתဏחות המהודים הלבנים כשני כדורים. הקרקוורים מושכים אחריהם את הנקבות אל תוך המים, או אל הגדה. באמצעות זרעותיו, לופת הזכר את גופ הנקבה כשהוא עולה על גבها. בזמן זה, מטילה הנקבה מאות או אלפי ביצים בעוד שהזכר נותן זרעו למים. בצורה זו הביצים מופרות. הסידור של הביצים שכבר מתרחק והן

מתהילות שויקעות אל הקרקעית. הביצים מתהילות לבקוע לרוב כעובר שבועיים בהתאם לתנאי הסביבה והטמפרטורה.

זוהה כצפרדע הנחלים. בעקבות הערכה מחדש מחדש היא **Rana ridibunda** בעבר המין **Pelophylax bedriagae** והוא עבר להזיהוי **Pelophylax ridibundus** מזוהה עם מין אחר של צפרדע.

קורפה ירוקה:

מי ירока?

מראה:

ברוריים ובולטים על לנקבות כתמיים ירוקים: לנקבה קיימים הבדלי צבעים בין הזוכר ירוק. נוסף להבדלי - בהיר ולזר צבע אחיד כמעט - אפור-ירוק או חום רך אפור הצבועים בין הזוכר לנקבה, קיימים גם הבדלים בגודל: הנקבה גדולה מהזוכר ובעונת היא עשויה אף להיות גדולה ממנו עד פי שניים הרבייה.

העור בגב מכוסה גבשושיות.

ליד האצבע הראשונה יש יבלת חפירה. באצבעות الرجلאים האחוריות קיימן קרום שחיה. הגפיים האחוריים גדולות וחזקות יותר מהגפיים הקדמיות.

ומתקדמת בהילכה או בניتورיים קטנים. פיה חסר הקרפדה פחות זריזה מהצפרדע שניים, והיא בולעת את מזונה בשלמותו. לצורכי הגנה, היא ומשתוי בלוטות מרכזיות באוזן האזניות מבלוטות על העור רעל מפרישה ריר.

- אור גוף: 7 ס"מ
- משקל 25 גרם.

איוםין:

האויב העיקרי בישראל. אויביהם העיקריים של הקרפדות הירוקות הם הנחשים קרפדות צעירות עם הפרשה מעטה של רעל נאכלות גם על. הוא נחש מים מושבץ וקרפדות בוגרות. הקרפדות מתגוננות מפני אוימים אלו באמצעות ידי אנפויות בקר ומלוטות הפרשת נוזל חלבני רעל שנקרא בופינין שמדיפה ריח חריף מכל שטח העור פתאומית בעורף וכן באמצעות הפרשת שתן.

בחורים ובמלחילות. בעונת הגשמים אוגרת, בתקופות יובש מתחפרת בקרע המשמשים אותה בתקופות היבש. מסיבה זו, בארץ, בשלפוחית השtan הקרפדה מים בהן היא נפוצה ניצלו אותן הילדיים על ידי הוצאת המים מהן.

רבייה:

רק הקרפדה הירוקה היא בעל חיים סוליטרי (מתבודד) והוא יוצרת קשרים חברתיים בעונת הרבייה.

בתקופת הרבייה, הנקבות, בעיקר במקומות חיות מדבריים, היא לרוב בחורף עונת רבייה נמשכות למשך חצי השנה, אותן הם משמשים כאשר הם על גדת מקווה המים או בתוכו, טבולים חצי גופם מעל המים. כשהנקבה מגיעה למקווה המים, הזכר מתקרב אליה, עולה על גבה ונאנח בה בבית השחי. מנהג רבייה זה נקרא חיבור כלולות. באצבאותיו מתחזק אחיזה סטטוס לעונת הרבייה.

ומפרה את הביצים. אורך והזכר שעלייה מפריש את זרע הנקבה מטילה שרווכי ביצים השרווכים עד 12 מטרים. מספר הביצים עד 7000. כעבורה 5 ימים יש בקיעה ובכמויות מזון זמין. שחורים. התפתחותם ובקיעתם תלואה בטמפרטורה של ראשנים קרפדות צעירות מתחזק מהירות ומגיעות תוך שנה לגודל כמעט סופי ולברורות מינית.

